

Sygn. akt IV CSK 641/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku G. K.

przy uczestnictwie Spółki dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej
"M." w H.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej i służebności przesyłu mediów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącą dotyczy interpretacji pojęcia „braku odpowiedniego dostępu do drogi publicznej” z art. 145 k.c. w okolicznościach konkretnej sprawy. Co prawda uczestniczka podniosła, że problem ten „ma istotne znaczenie dla rozwoju prawa oraz kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i innych spraw tego rodzaju”, jednak nie wyjaśniła na czym znaczenie to miałoby polegać; nie przytoczyła również argumentacji prawnej, uzasadniającej, na czym polega istotny, nierozstrzygnięty jeszcze w orzecznictwie problem prawny.

Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne i konkretne wątpliwości, nie doczekał się

wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 i z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

W lakonicznym wywodzie przytoczonym przez uczestniczkę postępowania brakuje nie tylko wskazania konkretnych orzeczeń, w których dokonano odmiennej wykładni art. 145 k.c., ale również wyjaśnienia, na czym polegają rozbieżności podnoszone przez skarżącą.

Skarżąca powołała się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego w niniejszej sprawie polega na niewłaściwym zastosowaniu i błędnej wykładni art. 145 k.c., wynikającej z niewłaściwego zastosowania tego przepisu do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania brakuje jednak argumentacji wyjaśniającej, na czym polega wytknięte naruszenie.

Ponadto skarżąca podniosła, że „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, ponieważ Sąd drugiej instancji nie odniósł się w uzasadnieniu postanowienia w sposób dostateczny do zarzutów podniesionych w apelacji”. Brak wskazania, które zarzuty apelacji uczestniczka ma na myśli uniemożliwia Sądowi Najwyższemu całkowicie ustosunkowanie się do tej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na marginesie wypada podkreślić, że powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).